

sige sig selv, at det vil kunne gøre stor Skade, netop set fra et konservativt, monarkisk Standpunkt. En lignende Fremgangsmaade vilde vi betragte som ret usømmelig i private Forhold. Naar en Mand en Gang faar et Afslag i Spørgsmaal af denne Natur, vil vedkommende næppe nogen Sinde komme igen. Her fremsættes ikke desto mindre fra Regeringens Side et Forslag af denne Natur Gang paa Gang, skønt det er blevet afvist. Man bidrager herved, synes jeg, netop fra konservativ Side, fra Hoffets egen og Regeringens Side til at nedbryde Respekten for Kongemagten. Man vækker Tanker og Sammenligninger i Befolkningens store, brede Lag, som jeg ikke tror ere gunstige for den monarkiske Institution. Man kommer til at sammenligne Ord og Handlinger og finder ikke altid den nøjeste Overensstemmelse derimellem.

Jeg vil genkalde i Erindringen et Ord, der faldt fra Prins Kristian i Sommer ovre ved Plantagefesten. Han mindede om Rasmus Rasks berømte, ingenlunde ukendte Ord: Sit Fædreland skylder man alt. Det forekommer mig, at Stemningen i Hofkredse gaar imod dette Ord, og det lader til, at man der nærer den Opfattelse, at Fædrelandet skylder Hoffet og Monarkiet alt. Det forekommer mig, at man vender Sagen om. Man mærker ikke nogen stor Offervillighed i de Kredse over for Befolkningen, over for Fædrelandet, vi kunne sige over for Fædrebyen. Det ligger meget nær for mig at omtale de københavnske Forhold, da jeg er københavnsk Repræsentant. Den kommunale Valglov i København overlader til Kongefamilien selv, hvad den vil betale i Skat. Jeg antager, at man har gjort det ud fra det gamle Princip, den gamle Tanke: „Noblesse oblige“. Man har ikke villet slaa fast, at Kongehuset skulde betale den samme Skat som de almindelige Borgere, man vilde overlade til Kongen selv at sætte Kongefamiliens Medlemmer i Skat, idet man sikkert gik ud fra, at Skatten saa vilde blive betydelig højere, end naar Skatteligningskommissionen sætte den. De københavnske Borgere svare 3 pCt. Man har vel ment, at naar det blev overladt til Kongefamilien selv, vilde den sætte sig i en Skat

til 6, 7, 8 å 10 pCt. Jeg antager, at det har været Tanken med denne Bestemmelse i de nuværende københavnske Skattelove. Ikke desto mindre er Forholdet det, at Kongefamilien har sat sig i en Skat af 1,500 Kr. Medens alle andre almindelige Borgere i København maa betale 3 pCt., sætter Kongefamilien sig i Skat til en lille Brøkdæl af 1 pCt. København trænger til alle de Penge, den kan faa, og det kan heller ikke være Kongefamilien ubekendt, hvis den overhovedet følger en lille Smule med. København lever under trænge, vanskelige finansielle Forhold, vi trænge til flere Penge, da alle københavnske Indbyggere trænge til at slippe med en rimelig Skat. Det forekommer mig altsaa, at der fra den Side vises saa ringe Hensyn til den Gæld, hvori alle staa til Fædrelandet og Fædrebyen, at man ikke kan vente, at vi fra vor Side skulde føle os i en saadan Gæld til Kongefamilien, at vi skulde gaa med til det her foreliggende Lovforslag.

Fra Finansministerens Side blev der, da Finanslovbehandlingen begyndte, udtalt, at Forholdene virkelig vare daarlige, at man skulde vende og dreje enhver Bevilling, og at Statens finansielle Stilling ikke var saa glimrende, som den havde været tidligere. Jeg deler ganske den Opfattelse, at vi her i Salen have den Pligt at vende og dreje hvert eneste Krav eller Bevilling, der stilles til os, og nøje undersøge, om der virkelig er Trang til den, og om den gør Nytte. Baaede Trangshensynet og Nytteshensynet maa være bestemmende. At der er nogen Trang til Stede paa disse Steder, vil næppe nogen vove at paastaa. Det maa jo i Virkeligheden forholde sig saaledes, at disse Medgifter ere betalte. Det antager jeg, at man kan gaa ud fra. Man har næppe fra Kongefamiliens Side, fra disse Prinsessers Faders Side, ventet $4\frac{1}{2}$ og 3 Aar med at udbetale disse Medgifter. Det er vel en Ting, der er stipuleret i Ægteskabskontrakterne, og Pengene ere ganske sikkert udredede. Jeg antager, at vort Kongehus sætter saa stor Pris paa at staa sig vel med de udenlandske Kongefamilier — der er jo endnu mange Prinsesser tilbage —, at saadanne Udgifter klares prompte. Man vil ikke udsætte sig for at blive mindre vel anset. Det drejer